

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 26. mája 2016*

Vec C-218/15

**Trestné konanie
proti
Gianpaolovi Paolettimu a i.**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale ordinario di Campobasso (Súd Campobasso, Taliansko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Základné práva — Uplatnenie priaznivejšieho trestného zákona so spätnou účinnosťou — Účinok pristúpenia Rumunska k Európskej únii na trestnosť trestného činu napomáhania nelegálnej imigrácie na územie Talianska, spáchaného ešte pred uvedeným pristúpením“

1. V tejto veci má Súdny dvor preskúmať účinok pristúpenia Rumunska k Európskej únii na trestnosť činu napomáhania nelegálnej imigrácie a nelegálneho pobytu rumunských štátnych príslušníkov na území Talianskej republiky, ktorý bol spáchaný ešte pred uvedeným pristúpením. Tribunale ordinario di Campobasso (Súd Campobasso, Taliansko) si kladie konkrétne otázku, či uvedené pristúpenie, ku ktorému došlo po tom, ako bol spáchaný trestný čin a ešte predtým, ako bol páchatel trestného činu postavený pred súd, viedlo k zániku trestnosti činu napomáhania nelegálnej imigrácie a nelegálneho pobytu na území Talianska.

2. V týchto návrhoch vysvetlím dôvody, pre ktoré sa domnievam, že pristúpenie určitého štátu k Európskej únii po tom, ako došlo k spáchaniu trestného činu napomáhania nelegálnej imigrácie a nelegálneho pobytu štátnych príslušníkov tohto štátu na území členského štátu a ešte predtým, ako bol páchatel tohto trestného činu postavený pred súd, nevedie k zániku trestnosti uvedeného činu.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

3. Článok 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie** stanovuje:

„Nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Ak po spáchaní trestného činu zákon ustanovuje miernejší trest, uloží sa tento trest.“

* Jazyk prednesu: francúzština.

** Ďalej len „Charta“.

4. Článok 1 ods. 1 smernice Rady 2002/90/ES z 28. novembra 2002, ktorá definuje napomáhanie neoprávneného vstupu, tranzitu a bydlisk[a]***, stanovuje, že každý členský štát prijme primerané postihy voči „každej osobe, ktorá úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym občanom členského štátu, aby vstúpila alebo prešla cez územie členského štátu porušujúc právne predpisy dotknutého členského štátu týkajúce sa vstupu alebo tranzitu cudzincov“, ako aj voči „každej osobe, ktorá pre finančn[y] zisk úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym občanom členského štátu, aby bývala na území členského štátu pri porušení právnych predpisov dotknutého členského štátu týkajúcich sa vstupu alebo tranzitu cudzincov“.

5. Rámcové rozhodnutie Rady 2002/946/SVV z 28. novembra 2002 o posilnení trestného systému na zabránenie napomáhaniu neoprávneného vstupu, tranzitu a bydliska**** v článku 1 ods. 1 stanovuje, že „každý členský štát prijme opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby porušenia zákona uvedené v článkoch 1 a 2 smernice 2002/90... podliehali účinným, primeraným a odrádzajúcim trestným postihom, ktoré môžu mať za následok extradíciu“. V článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia sa tiež uvádza, že kde je to vhodné, tieto trestné postihy môžu sprevádzať deportáciu.

B – *Talianske právo*

6. V článku 25 ods. 2 ústavy sa stanovuje, že páchatela trestného činu možno trestať iba na základe zákona, ktorý nadobudol účinnosť pred spáchaním tohto činu.

7. V článku 2 ods. 1 codice penale (trestný zákon) sa stanovuje, že nikoho nemožno potrestať za čin, ktorý podľa zákona platného v čase jeho spáchania nebol trestným činom. Podľa článku 2 ods. 2 uvedeného zákona nikoho nemožno potrestať za čin, ktorý podľa neskoršieho zákona nie je trestným činom. V prípade existencie odsudzujúceho rozsudku za takýto čin sa tento rozsudok prestane vykonávať a jeho trestné účinky zanikajú.

8. V článku 12 ods. 3 písm. a) a d) decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell'immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (legislatívny dekrét č. 286, ktorým sa kodifikuje právna úprava v oblasti prisťahovalectva a pravidiel týkajúce sa postavenia cudzinca) z 25. júla 1998****, zmeneného a doplneného zákonom č. 94 z 15. júla 2009*****, sa stanovuje, že ak skutok predstavuje závažnejšiu formu trestného činu, kohokoľvek, kto v rozpore s touto kodifikovanou právnou úpravou prisľúbi, bude riadiť, organizovať, financovať alebo uskutočňovať prepravu cudzincov do Talianska, alebo bude vykonávať inú činnosť s cieľom umožniť cudzincom nelegálny vstup do Talianska alebo na územie iného štátu, ktorého nie sú štátnymi príslušníkmi alebo nemajú povolenie na trvalý pobyt na jeho území, možno potrestať odňatím slobody od piatich do pätnástich rokov a pokutou 15 000 eur za každú osobu, pokiaľ sa skutok týka nelegálneho vstupu alebo nelegálneho zdržiavania sa v Taliansku najmenej piatich osôb, alebo skutok spáchali najmenej tri osoby konajúce spoločne alebo s využitím medzinárodných prepravných služieb alebo sfalšovaných či neoprávnene pozmenených dokladov, resp. takých, ktoré v každom prípade získali nezákonne.

9. V článku 12 ods. 3a dekrétu č. 286/1998 sa stanovuje, že ak bol skutok uvedený v odseku 3 tohto článku spáchaný za existencie dvoch alebo viacerých z okolností uvedených v písmene a) až e) tohto odseku 3, trestná sadzba, ktorý sa v ňom stanovuje, sa zvyšuje.

*** Ú. v. ES L 328, 2002, s. 17; Mim. vyd. 19/006, s. 64.

**** Ú. v. ES L 328, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 61.

***** Riadna príloha GURI č. 191 z 18. augusta 1998.

***** GURI č. 170 z 24. júla 2009, ďalej len „legislatívny dekrét č. 286/1998“.

II – Skutkové okolnosti

10. Pán Gianpaolo Paoletti a viaceré ďalšie osoby boli okrem iného obžalované z toho, že ešte pred pristúpením Rumunska k Európskej únii umožnili nelegálny vstup tridsiatich rumunských štátnych príslušníkov. Konkrétne boli obvinené z toho, že úmyselným a podvodným spôsobom obišli pravidlá upravujúce prúdzenie zahraničných pracovníkov s cieľom mať finančný zisk z intenzívneho a nepretržitého vykorisťovania lacnej zahraničnej pracovnej sily, t. j. zo skutku, ktorý je podľa článku 12 ods. 3 a 3a legislatívneho dekrétu č. 286/1998 trestným činom.

11. Vnútroštátny súd spresňuje, že obvinení založili v Pescare (Taliansko) obchodnú spoločnosť Oma Srl, fiktívnu pobočku spoločnosti Api Construction SRL so sídlom v Bukurešti (Rumunsko). Na Direzione Provinciale del Lavoro di Pescara (inšpektorát práce provincie v Pescare, Taliansko) požiadali o pracovné povolenia, ktoré aj získali, a následne podľa článku 27 ods. 1 písm. g) legislatívneho dekrétu č. 286/1998, ktorý umožňuje dočasný vstup pracovníkov zamestnaných v organizáciách alebo podnikoch pôsobiacich na území Talianska, a to na žiadosť zamestnávateľa a mimo vstupných kvót zahraničných pracovníkov stanovených zákonom, požiadali o príslušné povolenia na pobyt pre 30 rumunských pracovníkov na účel vykonávania špecifických prác na dobu určitú.

III – Prejudiciálne otázky

12. Keďže má Tribunale ordinario di Campobasso (Súd v Campobasso) pochybnosti o tom, ako treba vykladať právo Únie, rozhodol prerušiť konanie a podať na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

- „1. Majú sa článok 7 [Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 *****], článok 49 Charty... a článok 6 ZEÚ vykladať v tom zmysle, že pristúpenie Rumunska k Únii 1. januára 2007 viedlo k zániku trestnosti trestného činu, ktorý sa vymedzuje a trestá podľa článku 12 legislatívneho dekrétu č. 286/1998... vo veci napomáhania nelegálnej imigrácie a nelegálneho pobytu štátnych príslušníkov Rumunska na území Talianskej republiky?
2. Majú sa uvedené články vykladať v tom zmysle, že členský štát nemôže voči osobám, ktoré pred 1. januárom 2007 (alebo iným neskorším dňom, označujúcim plnohodnotné uplatňovanie zmluvy), t. j. dňom platnosti pristúpenia Rumunska k Európskej únii, porušili článok 12 legislatívneho dekrétu č. 286/1998... v dôsledku napomáhania nelegálnej imigrácie rumunských štátnych príslušníkov, v prípade ktorých nejde od 1. januára 2007 o trestný čin, uplatniť zásadu spätnej účinnosti priaznivejšieho zákona (retroaktivita *in mitius*)?“

IV – Právna analýza

13. Svojimi otázkami sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 7 EDLP, článok 49 Charty a článok 6 ZEÚ vykladať v tom zmysle, že pristúpenie Rumunska k Únii viedlo k zániku trestnosti činu napomáhania nelegálnej imigrácie a nelegálneho pobytu rumunských štátnych príslušníkov na území Talianska, keď títo štátni príslušníci získali po tom, ako došlo k spáchaniu uvedeného trestného činu a ešte predtým, ako bol páchatel' tohto činu postavený pred súd, občianstvo Únie.

***** Ďalej len „EDLP“.

14. Talianska vláda sa domnieva, že tieto otázky sú neprípustné, pretože dotknuté talianske trestnoprávne ustanovenia, konkrétne tie, ktoré sa týkajú trestnosti napomáhania nelegálneho vstupu cudzích štátnych príslušníkov na územie Talianska, nepatria do pôsobnosti práva Únie. Tvrdí, že trestnoprávne zaobchádzanie vyhradené skutkom napomáhania nelegálnej imigrácie cudzích štátnych príslušníkov nie je upravené právom Únie. Talianska republika teda nevykonáva právo Únie prostredníctvom talianskej vnútroštátnej právnej úpravy, relevantnej v prejednávanej veci, v dôsledku čoho sa Charta neuplatňuje.

15. Ako oprávnené pripomína Európska komisia, článok 1 ods. 1 smernice 2002/90 stanovuje, že každý členský štát prijme primerané postihy voči každej osobe, ktorá úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym príslušníkom členského štátu, aby vstúpila alebo prešla cez územie členského štátu porušujúc právne predpisy dotknutého členského štátu týkajúce sa vstupu alebo tranzitu cudzincov, ako aj voči každej osobe, ktorá pre finančný zisk úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym príslušníkom členského štátu, aby bývala na území členského štátu pri porušení právnych predpisov dotknutého členského štátu týkajúcich sa vstupu alebo tranzitu cudzincov. Okrem toho podľa článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/946 každý členský štát prijme opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby porušenia zákona uvedené v článkoch 1 a 2 smernice 2002/90 podliehali účinným, primeraným a odrádzajúcim trestným postihom, ktoré môžu mať za následok extradíciu.

16. Treba konštatovať, že cieľom talianskej právnej úpravy, relevantnej v prejednávanej veci, je konkrétne splniť povinnosti vyplývajúce z práva Únie, a teda vykonávať právo Únie.

17. Preto niet pochyb o tom, že Charta je v konaní vo veci samej uplatniteľná.

18. Pokiaľ ide o otázku vnútroštátneho súdu, podľa môjho názoru je na ňu potrebné hľadať odpoveď prostredníctvom analýzy zákonných znakov trestného činu, v danom prípade presnejšie dvoch z nich, a to formálneho znaku a materiálneho znaku.

19. Podľa všeobecnej uznávanej zásady je pre trestnosť činu nevyhnutné naplnenie formálnych znakov. Po splnení tejto predbežnej podmienky, ak má byť čin kvalifikovaný ako trestný, musí samozrejme spĺňať aj ďalšie podmienky, rovnako podstatné, ktoré však pripadajú do úvahy až po splnení prvej uvedenej podmienky. Ide napríklad o podmienku vyžadovanú zásadou legitimacy, ako ju už v minulosti vyjadril Beccaria, a požiadavku primeranosti stanoveného postihu. Žiadna z týchto posledných uvedených podmienok by sa však nemusela skúmať, ak by nebola potrebná ich regulácia.

20. Právomoc ukladať tresty prináleží orgánom verejnej moci, ktoré majú právomoc tvoriť právne predpisy. Orgán verejnej moci má právomoc ukladať tresty, aby zamedzil správaniu, ktoré sa podľa neho dotýka hodnôt považovaných za základné, buď z hľadiska sociálnej morálky verejnej moci, alebo z hľadiska jej základných zásad fungovania, čiže konaniu, ktoré narúša to, čo najčastejšie nazývame verejným poriadkom.

21. Za tohto predpokladu je vzhľadom na povahu protiprávných konaní spáchaných obžalovanými osobami potrebné určiť, ktorý verejný poriadok bol daným protiprávnym konaním prioritne porušený. Ide o verejný poriadok Talianskej republiky alebo o verejný poriadok Únie?

22. Z môjho pohľadu niet pochyb o tom, že v danom prípade je to verejný poriadok Únie. Talianska úprava v oblasti trestného práva bola totiž prijatá na účel implementácie ustanovení článku 1 ods. 1 smernice 2002/90, ktorý stanovuje, že každý členský štát prijme primerané postihy voči každej osobe, ktorá úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym príslušníkom členského štátu, aby vstúpila alebo prešla cez územie členského štátu porušujúc právne predpisy dotknutého členského štátu týkajúce sa vstupu alebo tranzitu cudzincov, ktorý je doplnený článkom 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/946, ukladajúcim členským štátom zaviesť trestné postihy, ktoré môžu mať za následok extradíciu.

23. Trestnoprávne predpisy členských štátov takto slúžia v danom prípade len na podporu záväzného ustanovenia normy, ktorou sa ustanovujú samotné pravidlá spoločné pre členské štáty, a na zabezpečenie dodržiavania týchto pravidiel.

24. Lenže na čo slúži táto norma? Na ochranu osobitných pravidiel Únie vzťahujúcich sa len na občanov Únie v rámci vnútorného trhu, t. j. na ochranu fungovania Únie, ktorá zahŕňa slobody a pojmy, ktoré sú rovnako základné ako sloboda pohybu, sloboda usadiť sa a občianstvo, t. j. samotné základy budovania Európskej únie. Lahko sa zhodneme na tom, že represívne právne predpisy tohto typu sú nevyhnutné.

25. Spresnenie vyplývajúce z formálneho znaku trestnosti činu, ako by ho mali chápať členské štáty, ktoré umožní posúdiť, akú závažnosť pripisuje normotvorca Únie uvedenému narušeniu verejného poriadku, možno vyvodiť z toho, že v rámcovom rozhodnutí 2002/946 trestnoprávny postih uložený členským štátom musí umožniť extradíciu páchatelov trestného činu a kde je to vhodné, môže byť sprevádzaný vyhostením. Snaha o to, aby podľa vzniknutej situácie bolo možné vinníka zdržiavajúceho sa v zahraničí buď postaviť pred súd za narušenie verejného poriadku Únie, alebo ho vyhostiť, svedčí o závažnosti narušenia verejného poriadku Únie pri tomto type trestného činu.

26. Ide teda o prípad týkajúci sa verejného poriadku Únie. Lenže v smernici 2002/90 ani v žiadnom inom texte nie je podľa môjho názoru žiadne ustanovenie, ktoré by umožňovalo domnievať sa, že nadobudnutie „plnohodnotného“ občianstva Únie musí alebo dokonca iba môže viesť k zániku trestnosti narušenia tohto vyššieho verejného poriadku a následne k zániku trestnosti trestného činu spáchaného obvinenými, ktorí sa zaoberali tým, čo v bežnom jazyku nazývame obchodovaním s pracovnou silou.

27. Tvrdením opaku by sa v skutočnosti podnecovalo obchodovanie tohto typu po tom, ako by štát začal definitívny proces pristúpenia k Európskej únii, pretože prevádzaci by mali istotu, že následne získajú imunitu. Napokon by sa nedosiahol cieľ normotvorcu Únie, ale cieľ úplne opačný.

28. Nakoniec je vhodné pripomenúť, že znenie talianskeho trestného zákona sa v úplnom súlade s povinnosťami ustanovenými v smernici 2002/90 a v rámcovom rozhodnutí 2002/946, ktorého účinné vykonávanie zabezpečuje, týka výhradne prevádzáčov, a nie osôb, ktoré sa uchýlili k takému postupu.

29. V tejto súvislosti je teda bezpredmetné, že po nelegálnom vstupe na územie Únie nadobudli tieto osoby občianstvo Únie, resp. všetky práva, ktoré sú s ním spojené.

30. Ďalej si kladiem otázku, ako možno teoreticky odôvodniť uvedený dôsledok.

31. Podľa môjho názoru je nesporné, že sa nemožno ocitnúť v situácii, že by zmena a doplnenie práva Únie viedla k zániku trestnosti trestného činu podľa vnútroštátneho práva z jediného zrejmeho dôvodu, na ktorý som tu už poukázal, že vnútroštátna právna úprava vyplýva z práva Únie a že by samotná zmena a doplnenie práva Únie mohla mať vplyv na dotknuté vnútroštátne právo. Článok 1 ods. 1 smernice 2002/90 pritom nebol nijako zmenený či doplnený, a ako sme už videli, nijako neupravuje otázku nadobudnutia občianstva Únie po spáchaní trestného činu.

32. Domnievam sa, že aj zásada retroaktivity *in mitius*, na ktorú odkazuje odkaz v článku 49 Charty, bola uplatnená márne. Táto zásada je totiž v skutočnosti, ako pripomína samotné znenie článku 49 ods. 1 Charty, pravidlom postupného uplatňovania zákonov v časovom slede. Navyše je potrebná časová následnosť zákonov týkajúcich sa toho istého trestného činu, ku ktorej v tomto prípade nedošlo, pretože nenastala žiadna zmena týkajúca sa trestnosti alebo trestu za trestný čin.

33. V skutočnosti by takéto riešenie pripadlo do úvahy len v prípade, že by zanikla nevyhnutnosť daného činu. Ako som už uviedol predtým, v prípade prevádzáčov to tak vôbec nebolo.

34. Nezávisle od úvah odvíjajúcich sa od verejného poriadku svedčia v prospech zamietnutia tvrdenia žalobcov vo veci samej aj ďalšie analytické zistenia týkajúce sa právnej štruktúry trestného činu.

35. Takto som sa dostal k analýze druhého zákonného znaku trestného činu, čiže k materiálnemu znaku.

36. Spôsob, akým sa naplňa materiálny znak trestného činu, vyžaduje zahrnúť trestný čin do kategórie trestných činov spáchaných okamžitým porušením. Napomáhanie nelegálneho vstupu materiálne existuje vtedy, keď osoba, ktorá využila služby „prevádzáčov“, nelegálne prekročila vonkajšie hranice Únie a prijala pomoc na účel neoprávneného pobytu, a keď jej boli poskytnuté podvodne získané doklady, ktoré jej umožňujú poskytovať zdanie, že má právo na poskytnutie výhod spojených s občianstvom Európskej únie alebo s postavením riadne zamestnaného zahraničného pracovníka.

37. Vzhľadom na dátumy uvedené v rozhodnutí vnútroštátneho súdu boli trestné činy, z ktorých sú obvinení žalobcovia vo veci samej, v celom rozsahu spáchané a dokonané v deň nadobudnutia platnosti Aktu o prístupení Rumunska k Európskej únii, po ktorom nedošlo k žiadnej zmene v znení článku 1 ods. 1 smernice 2002/90, ktorý má všeobecnú pôsobnosť.

38. Táto argumentácia podľa môjho názoru naberá na sile porovnaním so situáciou rumunských štátnych príslušníkov, ktorí sami porušili zákon v okamihu, keď došlo k tejto zásadnej zmene ich právneho postavenia, pričom toto porušenie spočívalo v nelegálnom pobyte. Rozdiel je v skutočnosti veľký.

39. Za tohto predpokladu je porušenie, ktorého sa dopustil štátny príslušník bývalého tretieho štátu, pokračujúcim porušovaním, ktorého materiálny znak, čiže okolnosť, že sa tento štátny príslušník zdržiava na území štátu, kde sa nemá zdržiavať, nikdy nezanikne, kým daná situácia bude pretrvávať. Jedným z najzrejmejších dôsledkov pokračujúceho porušovania je to, že premlčacia lehota začne plynúť až od chvíle ukončenia porušovania.

40. Keď k nadobudnutiu štátneho občianstva dôjde v čase porušovania zákona, jeden zo znakov osobitnej trestnosti nelegálneho pobytu, ktorý sa vzťahuje len na dotknutú osobu, zanikne, pretože je priamo dotknutý už len materiálny znak, ktorý je stále naplnený a nedeliteľný. Nadobudnutím plnohodnotného občianstva Únie totiž jeden zo zákonných znakov pokračujúceho porušovania zákona, t. j. skutočnosť, že dotknutá osoba nie je plnoprávnym občanom Únie, zanikne.

41. V dôsledku tej istej udalosti trestnosť protiprávneho konania, ktoré smerovalo len voči štátnym príslušníkom tretieho štátu, v podstate zaniká vo vzťahu k rumunským štátnym príslušníkom, čo odôvodňuje, aby sa trestné konanie už nezačínalo ani voči tým rumunským štátnym príslušníkom, ktorí sa napríklad vrátili do štátu svojho pôvodu, avšak voči ktorým ešte nedošlo k premlčaniu.

42. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti sa domnievam, že článok 1 ods. 1 smernice 2002/90, článok 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/946 a článok 49 Charty treba vykladať v tom zmysle, že prístupenie určitého štátu k Únii po tom, ako došlo k spáchaniu trestného činu napomáhania nelegálneho vstupu a nelegálneho pobytu štátnych príslušníkov tohto štátu na území členského štátu a ešte predtým, ako bol páchatel tohto trestného činu postavený pred súd, nevedie k zániku trestnosti uvedeného trestného činu.

V – Návrh

43. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky Tribunale ordinario di Campobasso (Súd Campobasso, Taliansko) takto:

Článok 1 ods. 1 smernice Rady 2002/90/ES z 28. novembra 2002, ktorá definuje napomáhanie neoprávneného vstupu, tranzitu a bydlisk[a], článok 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/946/SVV z 28. novembra 2002 o posilnení trestného systému na zabránenie napomáhaniu neoprávneného vstupu, tranzitu a bydliska, a článok 49 Charty základných práv Európskej únie treba vykladať v tom zmysle, že pristúpenie určitého štátu k Európskej únii po tom, ako došlo k spáchaniu trestného činu napomáhania nelegálneho vstupu a nelegálneho pobytu štátnych príslušníkov tohto štátu na území členského štátu a ešte predtým, ako bol páchatel tohto trestného činu postavený pred súd, nevedie k zániku trestnosti tohto trestného činu.